

Boligministerens kommentarer til skrivelse fra DAL og FAB.

Vedrørende finansiering.

Ad 2.1. Kommunernes muligheder for at finansiere deres andel af byfornyelsesudgifterne.

Man må være enig med organisationerne i, at opfyldelse af intentionerne i såvel byfornyelses- som varmeforsyningslovgivningen vil påvirke den kommunale økonomi meget forskelligt, afhængigt af bygningsmassens kvalitet og placeringen i forhold til varmeforsyningsplanlægningen. Noget tilsvarende vil gælde på andre områder. På baggrund heraf er det i indenrigsministeriets cirkulære af 30. april 1980 om rammer for kommunernes og amtskommunernes økonomi, pkt. III, præciseret, at vækstrammen på 2 pct. for stigning fra 1980 til 1981 i drifts- og anlægsudgifter gælder for amts- og primærkommuner under ét. Det er således hensigten, at netop kommuner med særlige behov skal kunne overskride den generelle ramme, medens andre kommuner må vise mere tilbageholdenhed.

Man skal endvidere henvise til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 52 af 23. april 1980, hvori er fremhævet, at de nævnte opgaver naturligvis må prioriteres i forhold til andre kommunale opgaver, men at det er boligministerens opfattelse, at kommunerne vil prioritere byfornyelsen højt.

For så vidt angår finansieringen, skal der peges på, at lån, der svarer til investeringsudgiften ved udnyttelse af overskudsvarme fra kraft-varmeværker m.v. og ved el- og gasproduktion og -distribution, og lån, der svarer til udgiften ved sanering i henhold til lov om sanering i henhold til ovennævnte cirkulæres pkt. V, 2.2, 2.3 og 2.7, kan optages uden dispensation. Investeringer i energiforsyning må forventes at være så rentable, at der ikke er behov for en subsidieret belåning.

En statslig subsidiering af investeringer i kvarterforbedringer i forbindelse med byfornyelse vil efter boligministeriets opfattelse indebære risiko for en forvriddning af den kommunale prioritering i forhold til tilsva-

rende investeringer i andre dele af kommunen. De nævnte investeringer udgør i øvrigt en forholdsvis begrænset andel af de samlede udgifter til byfornyelse.

På baggrund af de nævnte forhold syntes der således ikke at være behov for ydelse af statslån til en subsidieret rente. På den anden side skal man dog henvise til, at ministeren som oplyst over for udvalget har taget initiativ til en drøftelse med kommunerne om byrdefordelingen, samt at man løbende vil følge udviklingen efter lovens ikrafttræden med henblik på om nødvendigt at gribe ind, såfremt der imod forventning skulle opstå problemer.

Ad 2.2. Kommunernes muligheder for at løse forbedringsopgaver uden for den enkelte karré (trafiksanering, institutioner m.v.).

Allerede i dag løses de nævnte opgaver af kommunerne. Udgifterne hertil er nok omfattende, men udgør alligevel i forhold til de øvrige byfornyelsesudgifter så begrænsede beløb, at man må forvente, at kommunerne vil være i stand til at løse disse opgaver. Dette gælder både i de egentlige byfornyelsesområder, hvor disse aktiviteter af organisationerne foreslås støttet, og i de områder, hvor byfornyelsen netop væsentligt vil bestå i etablering af friarealer, legepladser, trafiksanering o.lign., hvor organisationerne ikke foreslår, at der ydes statsstøtte.

Der syntes derfor ikke at være behov for en særlig støtte til disse aktiviteter.

Ad 2.3. Kan »lettere« gårdrydninger støttes?

Man har ikke noget materiale, der kan belyse, i hvilket omfang »lettere« gårdrydninger hidtil er løst efter byggelovens bestemmelser, d.v.s. uden støtte efter saneringsloven, men man er af den opfattelse, at det anbefalte er korrekt.

Der har dog ikke været hindringer i lovgivningen for også at anvende saneringsmidler til disse lettere opgaver, men sanerings-